No. 2184 Zaterdag 14 November 1925. 42ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Onze Waterleiding in gevaar???

Het schijnt dat er onder de leden van den Kol. Raad een overwegend pessimistische stemming heerscht over de waterleiding voor stad en haven volgens het *plan Molengraaff*.

De bezwaren daartegen zijn van verschillenden aard.

1o. Allen zijn het er roerend over eens, dat de tegenwoordige toestand ten opzichte van het drinkwater onmogelijk kan bestendigd blijven.

Er moet een oplossing gevonden worden ter verbetering. De eenige oplossing is nu het *plan Molengraaff*.

Men is pessimistisch gestemd. Zou er geen *betere* oplossing te vinden zijn?

Alles in deze kwestie steunt op het onderzoek en het oordeel van één enkel persoon, den Heer MOLENGRAAFF. Zou het niet verkieselijker zijn ook nog het oordeel van een anderen vakman, van een specialiteit in deze materie in te winnen?

Zoo wordt er gezegd.

Het eenig antwoord hierop kan alleen dit zijn.

Schrijf een prijsvraag uit. Zorg dat ge voor de bekostiging daarvan een millioen extra disponibel hebt.

Daar is geen enkel vakman ter wereld, die met vrucht op zoo'n prijsvraag kan antwoorden, dan na persoonlijk locaal onderzoek.

Dat onderzoek zou natuurlijk geheel moeten bekostigd en vergoed worden niet aan een enkelen, maar aan zooveel [illegible] derzoek aanbieden. Daar zouden dan verscheidene jaren en heel wat honderdduizenden guldens mee zoek raken. En het resultaat zou zeker en gewis zijn, dat min of meer hetzelfde rapport, als wij nu hebben, in meerdere exemplaren bij de Prijsvraag-commissie zou worden ingezonden.

Of wil men vooraf liever het rapport-Molengraaff ter fine van advies aan Prof. GRUTTERINK opzenden?

Wij vermoeden, dat het vertrouwen in dezen vakman sinds het geval *Brievengat* wel zal geschokt zijn.

Wij beschouwen den Heer MOLENGRAAFF met den Heer DUPUY als de eenige experten en specialiteiten voor *onze* waterleiding, omdat zij een locale kennis en ondervinding hebben opgedaan, die door niemand kan geëvenaard worden.

Hun rapport steunt niet op bloote gissingen, doch op positieve feiten en reeds verkregen resultaten.

Doch veronderstel eens, dat we hier een langdurige periode van droogte van bv. 5 jaren achtereen kregen, zooals precies een eeuw geleden Curaçao teisterde.

Ja, in dat geval zal deze en ook elke andere, zelfs de allerbeste waterleiding ons waarschijnlijk wel een tijd in den steek laten. Maar, stel nu eens, om billijk te zijn, dat we zoo'n langdurige droogte-periode moesten doormaken **zonder** *waterleiding*. Zou dan de ramp niet oneindig veel grooter wezen? Zouden wij in dat geval zelfs het *water van Hato*, waarop nu zóó gesmaald wordt, niet als de grootste weldaad, als een ware redding in den nood beschouwen?

Ook in Holland en andere landen schiet een waterleiding bij droge jaren dikwijls te kort, en moet de bevolking op rantsoen gesteld worden.

Veronderstel, dat wij een ander systeem van watervoorziening hier in toepassing zouden willen brengen bv. door het afsluiten van een groote vallei door middel van een grooten stuwdam.

Hoe moet die vallei dan met water worden opgevuld?

Rivieren gelijk in andere landen hebben wij hier niet. Alleen dus door regen en door het water langs de rooien afgevoerd zou dat mogelijk zijn. Wij krijgen dan het vuile, besmette water van rooien om te drinken, altijd in de veronderstelling 1°. dat het enorm regent om zooveel H. A. oppervlakte onder water te zetten 2°. met het vooruitzicht dat dit water door den poreuzen bodem weer wegzakt en verloren gaat.

Men zegt dat het water van Hato *slecht* is.

Dat oordeel is overdreven, en onbillijk.

Vooreerst zal onze waterleiding als regel gevoed worden door het water van *Bonabista*, wat volgens aller getuigenis heel goed is.

Ten tweede is volgens scheikundige analyse het water van Hato niet nadeelig voor de gezondheid.

De beide ingenieurs drinken op Hato dat water geregeld en vinden het heerlijk. Dat zouden zij toch zeker *niet* doen, wanneer het zoo slecht was, gelijk men beweert.

Ten derde kan het water van alle bronnen van Hato nog veel verbeterd worden 1o. door meer regenwater op te vangen en vast te houden op het plateau van Hato.

2°. door bijvoeging van het opgevangen regenwater van de reservoirs.

3°. door het capteeren der bronnen, waardoor minder kalkzouten in het water worden afgezet, zooals wij vroeger reeds hebben duidelijk gemaakt.

Wie dus oordeelt, dat het water van Hato *slecht* is, oordeelt onbillijk, omdat hij wetend, dat het *nu* reeds onschadelijk is voor de gezondheid, bovendien *niet* in rekening brengt, dat de kwaliteit nog verbeteren zal, zooals door proeven reeds positief bewezen is.

Een groote factor wordt bovendien in deze kwestie geheel uit het oog verloren.

Allen, aan wie de [illegible] in deze materie toekomt, [illegible] het bezit van een grooten regenbak en kunnen, dus een droog jaar met minder zorg te gemoet zien. Wij bedoelen hier niets verkeerds mede, doch alleen dat men zijn oordeel niet genoeg los maakt van het bezit van dien goed gevulden regenbak, dat men te weinig denkt aan de duizenden armen of minvermogenden onzer bevolking, die *geen* regenbak hebben, die dagelijks hun voorraad water buitenshuis moeten opdoen.

Denkt men wel genoeg aan den zegen eener waterleiding voor deze misdeelden? Men weet heel goed, dat bij droogte, de waterkarren vele afgelegen wijken niet eens bezoeken, hoe velen er dagen achtereen zonder water zitten, zelfs niet tegen hoogen prijs een blik water kunnen machtig worden.

Denk nu eens in het plan-Molengraaff die 50 aftapkranen aan elke zijde der haven, in alle straten en stegen verspreid, waar iedereen zoo dikwijls bij verkiest tegen geringen prijs een blik water kan koopen.

Zal het op den duur ook niet de hygiënische toestanden onzer bevolking ten goede beïnvloeden, wanneer men zoo gemakkelijk rein en onschadelijk water kan verkrijgen? Zal het dan in de toekomst ook niet epidemische ziekten, typhus en dysenterie enz. voorkomen?

Zullen die aftapkranen, tijdens de droogte ook voor gezinnen met een regenbak niet een groote weldaad zijn? Al zou men uit wantrouwen dat leidingwater alleen voor wasch-, spoel- en badwater willen gebruiken, dan zou daarmee het regenwater alleen voor drinkwater kunnen uitgespaard worden en voor veel langer tijd toereikend zijn.

Deze factor wordt te veel over het hoofd gezien en deze factor *alleen reeds* moest de dringende noodzakelijkheid van de totstandkoming van deze waterleiding voor onze stad onomstootelijk vaststellen.

Over de andere finantieele bezwaren een volgenden keer.

HOE ZIJNE EXC. MGR. GIJLSWIJK IN JAVA'S STEDEN ONTVANGEN WERD.

Een bijzondere correspondent schreef aan *De Maasbode* uit Weltevreden d.d. 26 Augustus:

Bij aankomst per trein stond de geheele geestelijkheid der stad, vele Katholieken, dames zoowels als heeren en inlandsche Volksraadleden op het perron, om hunne opwachting te maken. Menschelijk opzicht scheen onbekend. Medereizigers en vertrekkenden, zij, die kennis of familie naar den trein brachten of kwamen halen, bleven wachten en waren getuigen, hoe de Katholieken neerknielden en eerbiedig den ring kusten en den Zegen ontvingen. Het was plechtig stil; een historisch moment, nog niet gekend in Java, de ontmoeting van het Katholieke volk met den gezant en vertegenwoordiger van Zijne Heiligheid den Paus.

Daar waren onder die aanwezigen ook militairen, gewone soldaten en hoogere officieren voor wie op dit oogenblik geen afstand bestond, maar die zich in hoedanigheid van Katholieken als gelijken beschouwden, als kinderen van de éene ware Kerk tegenover den Pauselijken Legaat. In Soerabaja groetten we een majoor en met een gullen en hartelijken lach, zeide de majoor: Ik ben pastoor Fleerakkers. In der haast hadden we zoo spoedig het kruisje niet opgemerkt, het kenteeken van den aalmoezenier.

Was de eerste kennismaking geschied, dan ging het in eene lange rij van auto's, elk met de Pauselijke en Nederlandsche vlag getooid naar de pastorie. Aan elk bezoek aan een plaats was een receptie verbonden. Daarop kwamen, behalve alle Katholieken, de hoogste autoriteiten, als: een resident, een generaal, een burgemeester, raadsleden, directeur van Departementen en van groote maatschappijen, enz. en zelfs gebeurde het ook, dat personen, die verhinderd waren, een briefje van verontschuldiging schreven, dat het hun zeer speet, en dat zij gaarne hunne opwachting bij Zijne Excellentie hadden willen maken om de beteekenis van zijn persoon of omdat zij vele Katholieke ondergeschikten onder zich hadden, wier werk ten zeerste werd gewaardeerd. In de eerste oogenblikken ging het een weinig gedwongen. Het is geen dagelijksch werk, dat de Katholieken met een vertegenwoordiger van Zijne Heiligheid kennis maakten. Maar door de minzaamheid en de tegemoetkoming van Mgr Gijls-

ALLERLEI.

Een kolenmijn als geschenk aangeboden.

Hij heeft vroeg moeten aanpakken. Het begin was zeer bescheiden: hij werkte in de dagen van de „Grand Central„ — men herinnert zich in Zuid-Limburg nog wel de reuzen [illegible] ketels — als jongen mee bij het leggen eener nieuwe spoorlijn.

De Belgische ingenieur, die de leiding had, zag iets in den jongen; hij was zeer intelligent en werkzaam. Hij stelde hem in de gelegenheid, technisch onderwijs te volgen.

Dit deed hij met zoo goed gevolg, dat hij al spoedig in dén vreemde assistentie mocht verleenen bij het leggen van spoorbanen en later als technisch leider kon optreden in alle mogelijke wereldstreken bij het breken van banen voor het stalen ros.

Hij maakte snel fortuin. En kwam eenmaal naar België terug, om er de dochter van zijn vroegere beschermer te trouwen.

Het geluk bleef hem ook verder gunstig. Hij ging in de industrie en beheert thans in Canada een geweldige papierfabriek, die nagenoeg heel Frankrijk van krantenpapier voorziet.

Zijn fortuin groeide met den dag. Nog in de volle kracht van zijn leven mocht zich de energieke man reeds multimillionair noemen.

Hij herinnerde zich echter zijn geboorteplaats Herkenbosch nabij Vlodrop en Roermond in Limburg. Als we van Vlodorp spreken, denken we terstond aan het door de Staatsmijnen daar losgelaten mijnveld en aan het daardoor hevig gedupeerde Roermond.

De Regeering had verklaard, de concessie voor dit veld aan serieuse liefhebbers te willen schenken.

Men dacht toen aan den vroegeren zoon van dit land, die in het verre Amerika onmetelijk rijk geworden was.

Hij dacht aan zijn streek en aan de arme bewoners daarvan. Velen uit het land van Roermond zijn in de Zuid-Limburgsche en Kempiesche mijnen moeten gaan werken. Bij hun zware en gevaarlijke dagtaak komen elke dag nog zoo longe reizen, dat er voor gezinsleven weinig tijd meer overschiet.

Hij rijke broeder bedacht dit en vroeg met eenige kenners der steek concessie aan, of juister een jaar om proeven te nemen.

Wanneer de grondbezitters ter plaatse nu geen vrekken blijken en 'n jaar optie geven willen......

Wanaeer de kolenlagen er eenigermate loonend beloven te wezen......

Dan wil de vroeger Limburgsche jongen, nu Amerikaansch industriemagnaat, zijn gewest een wel zeldzaam geschenk geven: een kolenmijn.

Want dit staat wel vast: om gelijk voordeel en vooral niet om snel en gemakkelijk geldelijk gewin moet men in deze dagen geen mijn beginnen, zeker niet in Vlodrop. De vrijgevige schenker zal zelf het benoodigde kapitaal formeeren. Natuurlijk wanneer hij wat medewerking ondervindt en de boringen geen slechter perspectieven openen dan de nu bekende.

Men heeft al gepoogd hem aan 't Swalmersche Peelgebied te laten ruiken.

Hij voelt er niet voor.

Hij wil zijn geboortestreek Vlodrop Herkenbosch een nuttige schenking doen, die arbeid verschaffen zal aan het kinderrijke volk van het oord zijner jeugd.

De Oceanoplan.

Graaf Gasenko, een Russisch ingenieur, 26 jaar oud, woonde sinds April J. l. bij Lyon, waar hij in de eenzaamheid gezocht heeft naar de oplossing van een probleem, dat hem sinds jaren heeft beziggehouden. Thans is hij zijn arbeid zoover gereed, dat hij binnen zeer korten tijd zijn uitvinding.— de Oceanoplan— in gebruik zal kunnen stellen.

Zijn doel was een toestel te construeeren, dat sterk genoeg is en een zoodanige snelheid bezit, dat daarmede in enkele dagen de grootste afstanden over zee kunnen worden afgelegd, waardoor thans de wereIddeelen nog van elkaar gescheiden zijn.

Het toestel van ingenieur Gasenko, is van een absoluut origineel type. Het heeft niet den vorm van een luchtschip en evenmin van een boot. Het is in voortdurend contact met het water, waarvan het evenwel de weerstand ontwijkt, doordat het over het water scheert, zonder er ooit in weg te zinken. Het schommelen van den romp, door het onophoudelijk aanrollen der golven, zoo hinderlijk bij zeeschepen, komt dus bij de Oceanoplan van Gasenko niet voor. Het toestel glijdt over de onstuimige zeeën, door van golf op golf te springen, zonder dat er gevaar bestaat in diepten te verzinken.

Gasenko is bij het construeeren van zijn toestel geïnspireerd door een insect, bekend onder den naam van zeeluis, dat zich sprongsgewijze over de oppervlakte van het water voortbeweegt en onderwijl zijn lange pooten benut om het evenwicht te bewaren.

De Oceanoplan bestaat uit een romp van mahoniehout, die hermetisch gesloten is en inwendig een cabine, een keukentje en een machinekamer bevat. Aan den boeg is een golfbreker aangebracht en lintzaag, die alles wat in den weg komt (wrakken, visschen, enz.) in stukken moet snijden. De motor en de schroef zijn in het achtergedeelte geplaatst.

Twee vlakken, bevestigd aan de bovenzijde van den romp, doen dienst als vleugels. Het benedengedeelte is voorzien van drie instrumenten, die den vorm hebben van pooten met geledingen en die aan het uiteinde een geblindeerden drijver bevaten, waarvan het reservoir gevuld is met heliumgas. De dienst dezer pooten is, het toestel voortdurend minstens 80 c/M. boven de vloeibare oppervlakte te houden. Bij onstuimige zee en hooge golven kunnen zij tijdelijk het contact met het water verliezen, maar door de kracht der verkregen snelheid is het toestel, dank zij zijn vleugels, in staat den top van de volgende golf te bereiken en daar een nieuw steunpunt te vinden, voor het nemen van een voigenden sprong. In dat geval hangen de pooten verticaal langs den romp en de Oceanoplan komt dan inderdaad vooruit door sprongen zooals de zeeluis, waaraan zij haar constructie ontleent.

Het toestel, waarmee Gasenko zijn eerste proef zal nemen, zal een totale lengte van 13 M. hebben, bij een breedte van 1.68 M. Het zal een motor bevatten van 180 P.K. en per uur een snelheid kunnen bereiken van 160 K.M. Het gewicht bedraagt 1 ton, de diepgang is 8 c.M., wanneer het niet in beweging is.

De uitvinder is voornemens zich in vier etappen van Marseille naar Rio de Janeiro te begeven: de eerste (ook de moeilijkste, uit hoofde van den korten golfslag in de Middellandsche Zee), van Marseille naar Oran, de tweede van Oran naar Dakar (Senegambio), de derde van Dakar naar Natal (Brasilië) in Zuid-Amerika en de vierde van Natal naar Rio de Janeiro.

Gasenko hoopt in acht dagen een afstand van 10.000 K.M. af te leggen, waarover de stoomschepen 18 dagen doen.

Als de proef slaagt, zal door de uitvinding van Gasenko de geheele moderne scheepvaart-wetenschap omver geworpen worden.

wijk heerschte er spoedig een levendige, geanimeerde stemming. Die schuchterheid was vooral bij de niet-Katholieken op te merken, heel begrijpelijk, maar dat was ook maar een kwestie van enkele minuten en niets bijzonders was het, als juist die niet-Katholieken langen tijd met Zijne Excellentie in vertrouwelijk gesprek waren.

De receptie duurde zoolang totdat de voornaamste persoon, de resident of de burgemeester, vertrok. Dit was echter nooit binnen het uur. Had de hoofdpersoon Zijne Excellentie vaarwel gezegd, dan volgden weldra alle anderen.

Op elke plaats werd door Mgr. Gijlswijk een speciale H. Mis voor het volk opgedragen.

Het liefste ontving men Z.Ex. des Zondags. Vooral in business-plaatsen konden de Katholieken niet zoo gemakkelijk gedurende de week ter kerke komen, omdat de H. Mis tamelijk laat was voor de tropen en de zaken reeds zeer vroeg beginnen. Zondags waren de kerken stampvol; gedurende de week minder, maar de pastoors hadden toch niet te klagen over de opkomst. In alle plaatsen werd Zijne Excellentie afgehaald aan de pastorie en op zeer vele plaatsen ging er vooraf een groote stoet van bruidjes. Bij het binnentreden der kerk, werd, als gebruikelijk, *Ecce Sacerdos* gezongen, dat op onberispelijke wijze werd uitgevoerd. Daar de bisschoppen, uit een Orde gekozen, een bijzondere kleeding hebben wat kleur betreft en Mgr. Gijlswijk behoort tot de Orde der Dominicanen, maakte de wit-satijnen toog en de zwarte cappa magna met wit hermelijn, een grooten indruk op het volk, dat zoo iets nog nooit aanschouwd had en in de meening verkeerde, dat dit de speciale kleeding van een Apostolisch Delegaat was. Treffend blijft altijd het oogenblik, als na de Communie der H. Mis, alle geloovigen ter H. Tafel kwamen, om uit de handen van den Pauselijken gezant de H. Communie te ontvangen.

Op plaatsen waar een afzonderlijke kerk voor de inlanders was, droeg Zijne Excellentie eveneens daar eene H. Mis op, en we konden getuigen zijn van dezelfde, indien niet grootere, devotie en eerbied en geloof.

Alle Katholieke instellingen — en dat zijn er niet weinige — werden door Zijne Excellentie bezocht. Op de eerste plaats kwaen in aanmerking de Katholieke scholen. Met de welbekende tact en geoefendheid op dit punt, hadden de Zusters de kinderen opgesteld; deze waren gekleed in witte kleeren, waarover een gele sjerp, wuivend met vlaggetjes in de Pauselijke kleuren. Met zang, voordracht en toespraak, soms zelfs onder het aanbieden van geschenken, door Javaansche handen vervaardigd, werd Zijne Excellentie verwelkomd. Overal dezelfde blijde stemming, dezelfde hartelijke ontvangst. Geen enkele school werd overgeslagen, zelfs de dessa-schooltjes niet. Ook werd niet vergeten een bezoek te brengen aan de ziekenhuizen en de weeshuizen. De kinderen van deze laatsten zijn niet ten achter gebleven, om Zijne Excellentie op waardige wijze te ontvangen, en Hem een even groote en feestelijke hulde te geven als de schoolkinderen.

De reizen zijn vermoeiend, maar het aanschouwen van het grootsch missiewerk en de gedachte, dat zooveien, groot en klein, verheugd zijn den Pauselijken Delegaat in hun midden te hebben gehad, heeft veel vergoed.

Ministerieëele crisis in Holland.

Terwijl het nieuwe Ministerie nauwelijks twee maanden in functie is, komt op het onverwachts het bericht, dat een deel van het Ministerie ontslag heeft genomen.

Een telegram van den Minister van Koloniën eergisteren door het Bestuur ontvangen meldt:

„Als gevolg van het aannemen door de Tweede kamer van het amendement KERSTEN *tot afvoering van de begrooting van het crediet voor het gezantschap bij het Vaticaan, heb ik met de drie andere katholieke Ministers ontslag genomen."*

Tot goed begrip van deze zaak diene het volgende:

Nagenoeg alle landen in Europa en daarbuiten van eenige beteekenis, ook niet-katholieke landen, hebben een gezant of diplomatieke vertegenwoordiger bij het Vaticaan. Zelfs Frankrijk met zijn bekende anti-katholieke Ministeries maakte daarop geen uitzondering. En dat kwam zeker niet voort uit overvloed van sympathie voor den Paus of de katholieken. Het gaat hier alleen om het landsbelang om te Rome, de allerbelangrijkste luisterpost voor de diplomatie, een vertegenwoordiger te bezitten.

Sinds eenige jaren achtereen heeft een der christelijk-historischen zich tot taak gesteld elk jaar bij de begrooting de credietpost voor den vertegenwoordiger bij het Vaticaan aan te vallen.

Elk jaar is dat amendement met vrij groote meerderheid afgestemd. Doch dit jaar gaf DNS. KERSTEN den moed niet op. Den grootsten steun vond hij bij de *christelijk-historischen*, dus coalitie-genooten. Het is voor niemand een geheim, dat de eigenlijke beweegreden voor dit amendement niets anders dan papenhaat is, en om de coalitie tusschen katholieken en anti-revolutionairen en christelijk-historischen uiteen te scheuren en onmogelijk te maken.

Om dit nog beter aan te toonen geven wij hieronder het debat, kort saamgevat, dat *het vorig jaar* begin April in de 2e Kamer, toen een dergelijke motie door SCHOKKING voorgesteld behandeld werd, plaats vond.

De Heer MARCHANT (vrijz. democraat) schreef die motie eenvoudig toe aan een zwichten der *Christ.-Hist.* leden voor hun kiezers: „Vol verlangen ziet de Heer Schokking (chr. hist.) thans naar *ons* uit of wij alsjeblieft zijn voorstel willen afstemmen". Vandaar noemde MARCHANT in een interruptie de motie „allemaal aanstellerij" en „apekool".

Ook de Heer DUYS (sociaal-democraat) spotte, dat de motie alléén haar grond had in „Kiezersvrees" en „Stemmenjacht".

De Heer SCHAPER (soc. democr.) is tegen de motie, omdat er in den loop des jaars niets is gebeurd, dat reden oplevert om anders te besluiten dan verleden jaar.

De Heer RUTGERS, (anti-revolutionair) wees er namens de meerderheid zijner partij op, dat er nu al meermalen over deze zaak is gestemd. Nieuwe omstandigheden deden zich niet voor, de minister blijft op het groot belang der zaak wijzen, daarvoor zullen wij onze stem aan deze motie *niet* geven.

MGR. NOLENS zeide kort maar zaakrijk: „M. de Voorzitter. Ik zal, tot mijn spijt voor den Heer Schokking, moeten stemmen *tegen* dit amendement, omdat de daarbij bedoelde gezantschapspost is ingesteld en gecontinueerd in 's lands belang en er geen enkel motief is aangevoerd, nu niet en bij vorige gelegenheden niet, waarom daarin wijziging zou gekomen zijn. Ik erken het recht der leden dezer Kamer om amendementen, ook gelijk het nu in behandeling zijnde, voor te stellen, maar ik meen toch, dat reeds hét jaarlijks indienen van *hetzelfde* amendement inbreuk maakt op de m. i. gewenschte continuiteit in deze buitenlandsche betrekking."

De Heer van KARNEBEEK, Minister van Buitenlandsche Zaken (behoort tot geen politieke partij) zegt: „M. de V. Ik heb mij afgevraagd of er voor mij wel reden is om mij in het debat te mengen. De zakelijke overwegingen, die aan deze regeling ten grondslag liggen, heb ik reeds bij zoo menige gelegenheid uiteengezet, dat het mij weinig nuttig voorkomt, opnieuw daarin te treden. De bestendiging van het gezantschap is nu driemaal bevestigd geworden door de Kamer, en van alle zijden zijn er verklaringen afgelegd, ook door den Heer SCHOKKING, dat men niet telkens daarop terug kan komen. Het laatste jaar is op het gebied van deze internationale betrekkingen niets gebeurd, dat een in grijpen zou kunnen rechtvaardigen.

Toen indertijd de Heer van LAAR een voorstel deed, gaf hij uitdrukkelijk te kennen, dat hij dit deed, omdat hij meende, dat er een novum had plaats gehad. Dat is er nu niet geweest. Het komt mij voor, dat de zaak, zoo zij zich heeft ontwikkeld, een kwestie is geworden van welvoegelijkheid op het gebied der nationale betrekkingen, een welvoegelijkheid, die de Kamer op het oogenblik in handen heeft. Ik vraag mij af, of het nu ieder jaar zóó moet doorgaan. Het komt mij voor, dat het inderdaad zonder precedent zou zijn op het gebied van het internationaal Staatkundig verkeer, wanneer het werkelijk zoo dóór moest gaan. *Lites finiri oportet.* (Aan strijdkwesties moet een einde komen.) Het is op dien grond, dat ik niet kan aannemen, dat de Kamer aan den Heer SCHOKKING satisfactie zou geven.

Ik geloof M. de V. dat ik het hierbij laten kan."

Aan het slot hield de Heer MARCHANT aan den leider der christ.-historischen (SCHOKKING) nog eens voor, dat hij met zijn amendement de bevriende regeering, om een meeningsverschil van principieelen aard, „overlevere aan het bon plaisir der oppositie."

De Kamer verwierp toen het voorgestelde amendement, met 61 tegen 24 stemmen.

Er *vóór* stemden 9 christ. historischen (de Heer RUTGERS VAN ROSENBURG (chr. hist.) had zich vlak vóór de stemming haastig verwijderd.)

1 Staatk. Geref. partij (KERSTEN.)
2 anti-revolut., 8 Vrijheidsbonders.
1 liberaal (Mej. v. DORP), 1 Communist en 2 plattelanders.

Dezen keer heeft de motie natuurlijk een meerderheid gevonden. Vermoedelijk hebben bij deze stemming velen van de oppositie zich bij de chr. hist. aangesloten om de coalitie te verbreken.

Hoe de oplossing van deze crisis zal zijn is moeielijk te gissen. Zeker zal er geen enkele katholiek te vinden zijn om de opengevallen plaatsen in te nemen. Maar wat dan?

Op zich zelf lijkt het vreemd, dat dezelfde motie het vorige jaar met 61 tegen 24 stemmen de nederlaag leed en dit jaar een meerderheid van 10 stemmen kon verwerven.

Het wil ons voorkomen, dat het pas verschenen *Voorloopig Verslag* over hoofdstuk I der Staatsbegrooting hierover wel eenig licht werpt.

Het heet daarin:

„De vraag, of een andere combinatie van partijen mogelijk was geweest, die een breedere en beteren grondslag voor een regeering had kunnen opleveren, kan naar de meening der hier aan het woord zijnde leden niet ontkennend worden beantwoord, zoolang dit niet metterdaad is onderzocht.

„Een meerderheid gevormd door de Roomsch-Katholieken met de sociaal-democraten en de vrijzinnigdemocraten, zou in deze Kamer over meer stemmen kunnen beschikken, en derhalve sterk genoeg zijn om zich te handhaven, ook indien eenige leden van de R. K. partij zich bij sommige gelegenheden van haar mochten scheiden."

Het is wel duidelijk, van welke zijde dit pleidooi werd gevoerd.

Het is het zoet gefluit van den vogelaar.

Waarschijnlijk heeft de toeleg of kansberekening om tot deze nieuwe combinatie te geraken, de leden van links tot deze onzuivere stemming bewogen.

LAATSTE BERICHT. Eergisteren avond werd draadloos (met proefzender korte golf) direct uit den Haag nog het volgende bericht ontvangen:

„Gisteren heeft de Tweede Kamer het amendement Ds. KERSTEN, inhoudende de intrekking van het Gezantschap bij den Paus met **52** stemmen tegen **42** stemmen aangenomen. VÓÓR: links met de christ. historischen van rechts; *tegen*: de Roomsch Katholieken en de Anti-Revolutionairen. Het gevolg hiervan is dat de vier R. K. Ministers ontslag hebben gevraagd, waaronder Minister WELTER van Koloniën".

Om den goeden naam van onze haven.

I.

Wij scheppen ons zoo gaarne de illusie, dat Curaçao al ten naasten bij een „wereldhaven" is.

Als het 'm alléén zit in het groot aantal stoombooten, dat hier binnenkomt, zeker, dan zijn wij al aardig op weg.

Doch willen wij werkelijk *met eere verdienen* een „wereldhaven" te zijn, dan moet onze haven ook alles kunnen aanbieden, wat daar billijkerwijze voor vereischt wordt.

Is Curaçao gereed? *up the date?*

Al meermalen hebben wij dat punt behandeld en aangetoond, hoeveel er nog ontbreekt.

Wij willen Curaçao vooruit hebben, omhoog stooten, en in alle opzichten degelijk geoutilleerd hebben. Maar er zijn er te velen, die meenen, dat dit alles wel van zelf zal komen. Een slakkengangetje dus, een Jan Salieegeest. En deze kan Curaçao nooit groot maken.

Wij hebben dezer dagen weer nieuwe stof opgedaan om op een jammerlijk tekort te wijzen.

Er komen hier veel schepen binnen, die tegelijk de gelegenheid waarnemen om hier hun proviand levensmiddelen, ijs, vleesch, groenten, enz aan te vullen. Kan Curaçao, kunnen de provisiewinkels, vleeschhouders, ijsfabriek enz aan al die aanvragen *op bevredigende wijze* voldoen?

Honderden personen, die dit lezen, zullen de schouders op halen over die vraag. Zij zullen stellig in de meening verkeeren, dat hier ijs, vleesch, provisiewaren, versche groenten, kippen en eieren, volop, te keus en te keur, in elke gewenschte hoeveelheid, te verkrijgen zijn.

En toch is dat niet het geval.

Vele winkeliers en verkoopers ieder in zijn eigen branche, zullen ons deze kleineering ten kwade duiden.

Doch het is niet de kwestie hoe of **zij** er over denken. Dit alleen geeft hier den doorslag, hoe of de *koopers* er over denken, de afnemers, de scheepvaartmaatschappijen, de kapiteins en hofmeesters, die hier in het groot hun proviand komen opdoen. *Alléén* met *hun oordeel moeten* wij rekening houden.

Bevalt hun de geleverde waar niet, dan gaan zij elders koopen. Kunnen zij hier niet voldoende geproviandeerd worden, dan vestigen zij hun keus op een andere haven.

Wij mochten dezer dagen inzage ontvangen van een brief van *the Anglo-Saxon-Petroleum Cy* te Londen de bekende verkoop-centrale van de olieproducten van de *Koninklijke Shell.*

Deze Mij zendt nu reeds, en is van plan in de toekomst nog veel meer, groote schepen naar onze haven te zenden. Zij wil tegelijk volgaarne haar schepen hier proviandeeren, speciaal ijs, versche provisie, groenten, vleesch, vruchten enz laten innemen.

In dien brief lazen we o. a. het volgende: „In overweging nemende de *verschillende klachten*, die wij vroeger ontvangen hebben omtrent de *kwaliteit* van versche proviand in Curaçao verkrijgbaar, zouden wij gaarne vernemen of het voor onze schepen mogelijk is hun voorraad voor de zeereis van versche provisie, groenten en ijs zonder bezwaar in te slaan en of *de hoedanigheid van deze levensmiddelen beter is dan vroeger.*"

En dit: „Wij kunnen hier bijvoegen dat vroeger het moeilijk was om versche provisie in Curaçao te krijgen en *dat het aan boord in menig geval gebleken is, dat het gekochte slecht* was en dat wij onder den indruk verkeeren, dat zoowel ijs als versche groenten, soms heeleemaal niet te krijgen zijn."

Omtrent *vleesch* zegt die brief het volgende: „Wij hebben een voorbeeld bij de hand, dat een onzer kapiteins een voorraad zeeproviand insloeg in Las Palmas voor 45 dagen voor de reis naar de Theemshavens via Curaçao. De prijs van het *vleesch* in Las Palmas was 1/ 1 d. terwijl in Curaçao het maal 9 d. kostte. Maar de kapt. verzekerde, dat hij meer had aan één pond vleesch van Las Palmas dan aan twee pond van Curaçao. Ook andere rapporten bewijzen, dat de bewering van dien kapitein juist was."

En nu de conclusie: „Het is duidelijk, dat als onze schepen, vertrouwend hun voorraad in Curaçao te kunnen aanvullen, terwijl dergelijke moeielijkheden zich voordoen, zich dan genoodzaakt zullen zien hun reservevoorraad geconserveerde levensmiddelen op te maken," dus zonder op C. versche voorraad in te slaan. Indien dezelfde moeilijkheden op C. nog bestaan, „zullen wij onze gezagvoerders instructies geven *elders* hun inkoopen te doen."

En nog dit: „De natuurlijke gevolgen zullen zijn, dat al wordt uw haven door een grooter aantal onzer schepen bezocht, hun voorraden levensmiddelen *elders* zullen gekocht worden, ook al zouden de prijzen er wat hooger zijn. Het komt ons voor, dat het ten zeerste in het belang der lokale leveranciers is te trachten die toestanden te verbeteren."

Ten slotte verzoekt de Mij ingelicht te worden „of het tegenwoordig mogelijk is op Curaçao *bevroren vleesch* te krijgen".

De Curaçaosche kooplui hebben nu den tijd 1o. alvast hun geweten te onderzoeken over vroeger geleverde koopwaar, en 2o. terstond middelen ter verbetering te beramen, om zich zulk een voordeeligen klant niet te laten ontglippen.

Wij komen nog nader op deze zaak terug.

INGEZONDEN.

Geachte Heer Redacteur,

In de *Amigoe* van ll. Zaterdag las ik, dat de heer JAN PAUL mij uitnoodigt om met open vizier voor den dag te komen. Ik kan U verzekeren, dat het geen oogenblik bij me is opgekomen om mijn naam te verschuilen. Ik heb gemeend te kunnen volstaan met het stuk in quaestie met mijne initialen te onderteekenen, omdat ik dacht, dat de lezers daarvan er wel uit zouden hebben kunnen opmaken, wie R. B. was. Waar ik me blijkbaar daarin vergist heb, verzoek ik U beleefd om door middel van een kolommetje van de *Amigoe* mijn onderstaand visitekaartje aan den heer Jan Paul te doen toekomen.

> *R. BOSKALJON,*
>
> *Secretaris van de*
>
> *„Curaçaosche Schouwburg Mij."*
>
> Aangename kennismaking.

Berichten uit de Kolonie.

H. Vormsel.

ll. Zondagnamiddag werd door Z. D. H. MGR. VUYLSTEKE aan 180 kinderen het H. Vormsel toegediend, waarvan daags te voren 109 hun Eerste H. Comunie gedaan hadden.

Deze week Donderdag diende Mgr. in de kerk van Pietermaai aan kinderen het H. Vormsel toe en Vrijdag aan 164 in de St. Annakerk.

Welkom.

— Met het SS. *Oranje Nassau* zijn Donderdag morgen hier van Amsterdam twee jonge Paters missionarissen aangekomen nl. de Eerw. PP. HYACINTHUS RUBERG en ANTONIUS SPEKLE.

— Met het S.S. *Nickerie* wordt hier a.s. Vrijdag 20 November uit Suriname verwacht de Heer G ABOUS, de bekende tooneelspeler, die hier een serie voordrachten komt geven, zooals hij ook in Paramaribo met groot succes gedurende meer dan twee maanden gedaan heeft.

Velen zullen zich nog den Heer G. ABOUS herinneren die in Juni 1906 aan het hoofd van een groot Hollandsch tooneelgezelschap ook onze kolonie bezocht en toen zulk een groot succès inoogste.

Wij heeten den Heer G. ABOUS reeds nu hartelijk welkom.

Cuba.

Langzaam aan raakt er zoo het een en ander bekend omtrent die beruchte terugreis van de *Ave Maria* van Cuba.

Wij en iedereen dachten, dat *Rio Hacha* de *eerste* plaats was geweest, waar de *Ave Maria* had aangelegd om proviand in te nemen.

Het is waarlijk ontstellend nu te vernemen, zooals *La Cruz* van een der opvarenden vernam, dat bij vertrek uit Puerto Padre (Cuba) er ruim 250 menschen uit onze kolonie en bovendien nog ± 30 Engelschen er bij aan boord genomen werden, welke laatsten zelf hun passage betaalden. Er waren dus ten naaste bij 300 menschen aan boord.

Het voedsel was slecht en ontoereikend. Daarom werd op den Oosthoek van Cuba de haven van Baracoa, en later ook Haiti aangedaan om levensmiddelen te koopen. Eerst daarna kwam men te Rio Hacha voor hetzelfde doel binnen, en later nogeens.

Wij laten het aan het oordeel van elken niet-partijdigen lezer over te beslissen of hier met de levens van 300 opvarenden niet op de meest lichtvaardige wijze is omgesprongen als men hoort, dat op deze reis binnen een maand tijds tot viermaal toe een haven moest worden aangedaan om levensmiddelen te koopen voor die 300 opvarenden.

Nog iets. Men heeft ons kwalijk genomen, dat wij aanmerking gemaakt hebben op het veel te groote getal personen, die aan boord van de *Ave Maria* waren opgenomen, iets wat door de wetten onzer kolonie niet wordt toegestaan.

Ziehier een duidelijk bewijs.

De *Gracia Maria* nam te Punta Gallina 100 personen van de *Ave Maria* over om ze naar Aruba te brengen. Men zal zeggen: nood breekt wet. Goed, maar wij zullen alleen bewijzen dat het getal veel te groot was.

De *Boletin Comercial* van eergisteren publiceerde een bericht, dat diezelfde *Gracia Maria* gisteren van hier naar Aruba zou vertrekken met lading en **10 passagiers** segun la ley, dus omdat de wetten van onze kolonie niet *méér* passagiers aan boord toelaten.

Was ons oordeel te streng, dat er bij deze reis van de *Ave Maria* met het leven der passagiers roekeloos gespeeld is?

Regen.

De regen is goed losgekomen en op tijd, het was hard noodig.

Van Zaterdag op Zondagnacht met een flinke donderbui, die echter meer Oostelijk van de stad het hevigst woedde, is de regen in stroomen neergedaald. In de stad viel er dien nacht 39 m.M. 's morgens nog 11 m. M. samen dus 48 m. M. Buiten viel er heel wat meer. Op Santa Maria 125 m.M., op Westpunt 94 m.M., San Willebrordo 43 m.M., Santa Rosa 104 m. M. Montagne 79, Scherpenheuvel 65, op Asiento 175 m.M. zoodat het Noordelijk gedeelte het best bedeeld werd.

Achter in de Penstraat op Pietermaai sloeg de bliksem in een huis, en ging vergezeld van verschrikkelijke gekraak, zonder dat in het huisje verder schade werd aangericht. Alleen ging het electrische licht uit.

Erger was het op een knoekje *Mangusá* op den weg naar *Zapaté* (Sta Rosa). Hier sloeg de bliksem dicht bij het woonhuis op een Amerikaanschen windmolen, brak hem in twee stukken. De eene helft viel in de put, terwijl de andere helft over een afstand van 100 Meter werd weggeslingerd.

Verder werden door den bliksem drie ramen, die goed gesloten waren, opengerukt, terwijl eenige bacobaplanten vernield werden.

Berichten van Aruba melden dat het in dienzelden nacht ook daar overvloedig geregend heeft.

Van Bonaire ontvingen wij geen bericht.

In de buitendistricten is men deze week overal begonnen met planten.

De eerste toeristenboot.

Ongewoon vroeg dit jaar, reeds a.s. Dinsdag 1 December kunnen we hier de eerste toeristenboot uit Engeland verwachten.

Het is het stoomjacht *Arcadian* van *the Royal Mail Steam Packet Cy.*

Voor zoover wij weten, bezoekt deze boot voor de eerste maal onze haven. Ze is 535 voet lang, meet 12.000 Reg. Ton en heeft 19.500 waterverplaatsing,

Het schip is een waar paleis van luxe en comfort en wordt geroemd als: *„The cruising Ship Wonderful".* Die boot komt 's morgens 6 uur voor de haven en vertrekt dienzelfden avond via La Guayra, Trinidad, Barbados naar Southampton.

De „Jeanne d'Arc."

Al lang liep het gerucht dat de groote Fransche oorlogsboot de *Jeanne d'Arc*, die vorig jaar ook La Guayra bezocht, binnenkort ook onze haven een bezoek zou brengen.

Thans is het zeker, en zal deze

boot van 24 tot 27 December, dus tijdens de Kerstdagen, in onze haven liggen.

De *Jeanne d'Arc* is reeds in 1902 gebouwd, heeft 11.300 ton waterverplaatsing en een snelheid vau 23 mijlen.

De boot heeft 6 schoorsteenpijpen. Het is een schoolschip met een bemanning van 657 koppen. Commandant van het schip is kapitein TRAUB.

Vliegtocht om de wereld.

De Italiaansche vliegenier DE PINEDO is deze week van zijn rondvlucht om de wereld in Rome teruggekeerd. Een eskader van 300 vliegtuigen was hem tegemoet gevlogen en begeleidde hem in triomf bij zijn terugkomst in Rome.

Hij heeft 45.000 K.M. afgelegd en deze reis volbracht in minder tijd dan de Amerikaansche vliegeniers en over grooter afstand.

De Fransche industrie deelt in deze triomf, omdat het den motor leverde voor dit vliegtuig, die gedurende de geheele reis geen enkele reparatie noodig had.

Hoedenschool Pietermaai.

In tegenwoordigheid van den Heer Mr. VAN DER BIESEN Inspecteur van het Onderwijs, werd door den Heer H. J. COHEN HENRIQUEZ en Mejuffrouw ISABEL CREFTE examen afgenomen aan een aantal meisjes in het hoedenvlechten.

De volgende meisjes behaalden het diploma:

1.	Florentina Curiel	Diploma C.
2.	Anna Schoop	„ C.
3.	Julita de Windt	„ C.
4.	Martina Suares	„ C.
5.	Isidora Penso	„ C.
6.	Clarita Gregorio	„ C.
7.	Anastacia Martinus	„ C.
8.	Silvia Sintiago	„ D.
9.	Erasma Kock	„ B.
10.	Esperanza Kock	„ B.
11.	Florita Debary	„ D.
12.	Julita Casper	„ D.
13.	Candilaria Martis	„ B.
14.	Alicia Escobar	„ B.
15.	Helena Ferrera	„ B.

Onze gelukwenschen.

Officieele Berichten.

Arturo Argus is benoemd tot tijd. hulpkommies der belastingen alhier; de hulpkommiezen H, van Dinter en M. Vinck zijn overgeplaatst naar Aruba, en de hulpkommies J. B. Evertsz is bevorderd tot kommies.

Aan den agent van politie 1ste. klasse J. J. Groenendal is wegens langdurigen dienst twee maanden binnenlandsch verlof verleend.

De fuselier A. L. Dewindt is ontheven van zijn verdere werkzaamstelling bij de politie.

van de firma S. E. L. MADURO & SONS de bekende Maandkalender van de *West-India Oil Co.*

Petroleum in Nederland.

In een onderhoud, dat de „Telegraaf" correspondent had met den Directeur der *Ned. Maatpij tot het verrichten van mijnbouwkundige werken* deelde deze mee, dat het de derde maal is, dat in Nederland aanwijzingen voor de aanwezigheid van petroleum werden verkregen. Eerst te Corle, daarna te Lichtenvoorde en de vorige week zijn in de nabijheid van Groenlo oliesporen gevonden. (Deze drie plaatsen liggen vrij dicht bij elkaar in den Gelderschen Achterhoek.)

Veel er van zeggen kan men nog niet. De boring in Groenlo is eerst afgeloopen, nadat de kolenformatie doorboord is. Na beëindiging hiervan, vermoedelijk in twee a drie maanden, zal eerst tot een schepproef worden overgegaan en zullen er nadere gegevens omtrent de olie kunnen worden verkregen. Er blijft kans bestaan, dat ook thans weder, hoe voorzichtig ook gewerkt wordt, de buizen samengedrukt worden en een verder onderzoek onmogelijk wordt gemaakt.

Men kan echter nu reeds zeggen, dat het voorkomen van olie bij Corle niet een plaatselijke toevalligheid is, maar dat de oliehoudende lagen zich uitstrekken van Corle tot Groenlo, dat is over een afstand van circa 6 K.M.

De aanwezigheid van olie alleen is niet voldoende. Hoofdzaak is, dat er zóóveel aanwezig is, dat het loonend is tot exploitatie over te gaan. Hierin nu zit de moeilijkheid.

Over de ontginning van kolenvelden in deze streek deelde de directeur mee, dat het onomstootelijk vaststaat, dat de velden bij Winterswijk vroeg of laat ontgonnen zullen worden.

De malaise in de steenkolenindustrie is zeer groot, zij zal ook vermoedelijk niet van korten duur zijn, maar aan den anderen kant ook niet eeuwig kunnen duren.

Olie uit Steenkool.

In den laatsten tijd hebben wij melding gemaakt van berichten omtrent pogingen, die o. a. in Duitschland worden aangewend om allerlei vloeibare brandstoffen, olie in de eerste plaats, te verkrijgen uit steenkool, bruinkool, enz.

Tot nog toe heeft men echter nog in hoofdzaak te doen met mogelijkheden en perspectieven.

Geslaagd schijnt men reeds te zijn in het bereiden van stoffen, die met alcohol kunnen concurreeren, maar deze zelf komt als concurrent van benzine thans feitelijk nog niet in aanmerking. Dit blijkt ook duidelijk uit een verklaring van den heer DETERDING, den directeur der *Kon. Ned. Petroleum Mij.*, opgenomen in het jongste nummer van *„De Zakenwereld"* en die als volgt luidt:

„Het gaat niet om het feit, of men olie uit kolen kan maken, doch of men dit kan doen tegen een prijs, die met de aardolie kan concurreeren.

De petroleum-industrie hoeft over de nieuwe vinding in 't geheel niet bezorgd te zijn. Integendeel, wij heeten haar welkom en wij zijn daarin zelf, zooals bekend is, eenige jaren geleden geïnteresseerd geworden, m. a. w. wij hebben de zaak serieus opgevat, doch daarmee wil ik niet zeggen, dat wij daarin concurrentie zien. Integendeel, onder bepaalde omstandigheden, zooals bijv. ingeval van oorlog of bij buitengewoon hooge prijzen, is het zeer wel mogelijk, dat het procédé in vrij belangrijke mate kan worden toegepast, doch waar men thans reeds spreekt over het distilleeren van 5 millioen ton steenkolen per jaar (in gewone jaren dus), vrees ik, dat men waarschijnlijk een tiental jaren te vroeg is.

Indien in buitengewone tijden, wanneer er meer vraag dan aanbod van producten zou kunnen zijn en deze nieuwe productie dus 't aanbod van producten zou vermeerderen en daardoor te hooge prijzen (die nooit in het belang der petroleum-industrie kunnen zijn) zouden tegenhouden, is dus deze uitvinding eerder goed dan slecht voor de petroleumindustrie.

Wellicht zal het procédé nog verder worden verbeterd en dichterbij in prijs van het natuurlijke product — zooals het nu gewonnen wordt — komen, doch dat dit ooit minder, dan belangrijk meer zal kosten, betwijfel ik.

BUITENLAND.

Een vrouwelijk Gouverneur in Texas.

In de staten van U. S. A. is de gouverneur het hoofd van den staat, zooals men weet. Sedert korten tijd wordt dit hooge ambt in Texas bekleed door MRS. MIRIAM A. FERGUSON. Terwijl in de Ver. Staten 't vrouwenstemrecht nog altijd met woede bestreden wordt, weet men de medewerking te waardeeren van een begaafde vrouw in 't bestuur van den staat. Buitengewoon hartelijk was de ontvangst die de bevolking had bereid aan haar vrouwelijken gouverneur, en de verslagen van de kranten geven ons een idee van het echt-Amerikaansch enthousiasme, waarop ze overal werd onthaald.

Ze behoort tot President Coolidge's partij, die voor 't oogenblik de overhand heeft, en met vaste hand de drijverijen en de onwettige practijken van de Ku Klux Klan beteugelt. In haar openingsrede drukte ze er dan ook op, dat ze zou vasthouden aan de grondwet, en aan de principepen van orde en gezag, die het land groot gemaakt hadden sedert de dagen van de pioniers en hun eersten president Sam Houston, voor wien de bewoners van Texas een hartgrondige vereering hebben.

Texas is de grootste van de Vereenigde Staten. Hij maakt deel uit van het bekende Far-West. Al de standen van zijn zeer gemengde bevolking waren bij de inhuldigingsceremonie tegenwoordig. 't Moet wel een eigenaardig gezicht geweest zijn, die reusachtige massa — Austin, de hoofdstad, telde rond de 25.000 bezoekers, 's morgens alleen, zonder de inwoners zelf te rekenen' — samengesteld uit 'n mengsel van 't oude en 't nieuwe Texas. Het oude Texas: de traditioneele cow-boys, de werkers aan de petroleum-bronnen, de groote vee-bezitters, mannen en vrouwen van de groote westelijke veefokkerijen; het nieuwe: de bankiers, magistraten, geestelijken, kooplieden en industrieelen, de bewoners van de kleine en groote steden. Al is Amerika de nieuwe wereld, het heeft zijn tradities en is er sterk aan gehecht. Zoo bezit Texas zijn aloud nationaal muziekkorps: 't heet *„the Old Grey Mare Band"* (letterlijk: 't muziekkorps van de oude grijze merrie). een naam, die wel zeer sterk herinnert aan den ouden tijd, toen in Texas het paard niet beschouwd werd als een dier, maar als 'n gezel en 'n trouwen, onmisbaren vriend. Vooraan de „Band", die op de feestelijkheden al de welbekende, geliefde volks- en nationale liederen moest spelen, reed in den optocht een bekende zangeres, heelemaal als cowboy gekleed, op een grijze merrie, die *„the old grey mare"* moest verbeelden. 't Was die zangeres, die in de Kamer van Volksvertegenwoordigers de toejuichingen moest leiden, opdat ze niet tot een ordeloos dooreengillen zouden ontaarden. Die toejuichingen bij de Amerikanen, *„cheers"* zooals zij 't noemen, zijn iets, waar wij ons, met onze Europeanenmentaliteit geen idee van kunnen vormen, zoo 't schijnt. Ze maken deel uit van 't overzeesche volkskarakter, dat zooveel jonger en overmoediger is dan 't onze, dat den invloed van onze beschaving, die verfijnend, maar ook verkillend en verstijvend werkt, nog slechts oppervlakkig ondervonden heeft.

Aan de warmte en de kracht van de *„cheers"* kan men de populariteit van den gevierde meten. Nu, volgens het algemeen oordeel, heeft MRS. FERGUSON een onthaal gevonden, waarvan de warmte sedert de verkiezing van Sam Houston — den eersten gouverneur — niet overtroffen werd.

„The New-York Times" beschrijft haar intrede als volgt:

„MRS. FERGUSON trad de kamer binnen, juist een minuut voor twaalf, terwijl de Texas Artillerie, in het Capitol Park, zijn afscheidsgroet van zeventien schoten aan den heengaanden gouverneur afvuurde. Ze kwam binnen, aan den arm van Gouverneur Neff. Ze droeg een zwartsatijnen kleed, eenvoudig maar stijlvol van snit. Ze droeg geen ruiker. In de hand hield ze drie bladen papier, waarop haar toespraak geklopt was.

Achter haar kwam haar echtgenoot, de gewezen Gouverneur JAMES E. FERGUSON, die zes jaar te voren ontzet was uit het ambt, dat zijn vrouw voortaan bekleeden zal; haar twee dochters, Mrs Nalle en Miss Dorrace Ferguson; Mr. Nalle en Ernest Nalle, het kleinzoontje van den gouverneur....

Gouverneur Neff glimlachte, ook „Farmer Jim" de echtgenoot van de nieuwe gouverneur, in een woord, iedereen, behalve „MA" (de naam die uit genegenheid aan Mrs. Ferguson gegeven wordt). Ze was erg zenuwachtig en 't duurde 15 minuten eer zij den afstand had afgelegd tot aan het spreekgestoelte. Als ze aankwam werd haar door een page een grooten ruiker rozen overhandigd; toen glimlachte ze voor den eersten keer.

Het inleidend gebed werd door een protestantech geestelijke uitgesproken. Daarna werd een veelgeliefd volkslied gezongen en Mrs. Ferguson legde den eed af. De kleine bijbel, waarop zij o.a. moest zweren nooit te voren een duel met doodelijke wapens te hebben gevoerd, (een herinnering aan de aloude vechtersmanie in Texas) was hetzelfde boekje dat Sam Houston gebruikt had, en dat algemeen als een relikwie beschouwd wordt.

Na de eedaflegging wenschte de vorige gouverneur haar alle mogelijk geluk in haar loopbaan, en herinnerde de aanwezigen nogmaals aan den roem van hun land en aan de verantwoordelijkheid van elk burger.

„In het gouvernementshotel", zegde hij, „heb ik drie dingen voor u achtergelaten: een witte bloem, een foto van Woodrow Wilson, een bijbel, geopend op de woorden: *„Uw woord is een licht voor mijn voeten, en een lamp op mijn weg"*. Toen werd de nieuwe vrouwelijke gouverneur voorgesteld en las haar adres af. Met Amerikaansche stiptheid vertellen de bladen, dat de lezing juist 7 minuten duurde. Haar vrouwelijkheid straalde door in haast elken regel van haar toespraak. Ze zegde o. a.: dat ze op de hulp en raad rekende van al degenen, die haar medewerkers in haar nieuw ambt zouden worden. Ze beschouwt zich zelf als de dienares van haar volk. Ze bekende, dat ze weinig ervaring had in regeeringszaken, en dat ze zich graag zou laten terzijde staan door meer ervaren personen. Ze vroeg aan 't volk, trouw te blijven aan de beginselen van orde, en aan de grondwet, van hand tot hand overgeleverd sedert de dagen van de pioniers van het Westen.

„Misschien zal het niet genoeg zijn op de rede en de wetenschap en de staatsmanskunst te steunen om onze verwachtingen te verwezenlijken", zeide ze. „'t Is dan, dat we ons tot God moeten wenden, die alle haat en nijd uit de harten kan wegnemen om ons in liefde en verzoening samen te brengen."

Ze besloot met te zeggen, dat ze bad om in staat te zijn, het zedelijk peil van staat en volk te verhoogen en dat ze ieders gebeden verzocht om haar ambt te kunnen bekleeden zooals het hoort. Haar slotwoord luidde: „Met genegenheid voor iedereen, zonder afkeer voor iemand, met vertrouwen op God, wijd ik mijn leven aan Texas toe."

De langdurige, opgewonden toejuichingen van de menigte, getuigden van de algemeene geestdrift. Dan werd het eeresaluut afgeschoten en massa's bloemen binnengebracht voor de nieuwe vrouwelijke gouverneur.

In den namiddag ontving Mevr. Ferguson de staatsbeambten, die onder haar beheer zullen staan en 's avonds was de groote officieele receptie. Drie groote bals werden gehouden om haar inhuldiging te vieren en de gouverneur vertoonde zich op alle drie om de danspartij te openen.

Wat ons in de verslagen treft, is de vaststelling, dat Mevr. Ferguson geen oogenblik 't bewustzijn van haar vrouwelijkheid verloor, en vooral, dat zij een ontvangst genoot, die elk man haar mocht benijden, zonder dat men een oogenblik de kleine attentie's en eerbetuigingen vergat, die haar als vrouw toekwamen.

De hartelijkheid en de echt-volksche geest, bij de iuhuldiging, is iets echt Amerikaansch, dat de oude wereld niet kent. De belangstelling van 't heele volk gaat spontaan uit naar persoonlijkheden, die zich door hun bekwaamheid en vlijt tot een belangrijke plaats in de maatschappij hebben weten op te werken. Al is hier ook veel kaf tusschen het koren, 't getuigt toch van een gezonder geest, dan de vereering van geboorteadel of overgeërfde rijkdommen en eeretitels, zooals 't oude Europa die kent.

Wel beschamend is het voor de meeste onzer katholieke landen, dat ze zoover ten achter staan in fierheid over hun geloof bij vele protestantsche staten. Als we zien hoe een gouverneur daar een bijbelwoord als richtsnoer neemt, en hoe de eerste vrouwelijke bestuurster van den staat in 't openbaar gebeden vraagt, dan moeten we bekennen en betreuren, dat anderen moediger uitkomen voor hun verminkt christendom, dan wij voor onze katholieke waarheid. N. E.